

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Celní jednatelství Zelinka s.r.o.**, se sídlem K Hrušovu 293/2, Štěrboholy, Praha 10, zast. JUDr. Janem Slunečkem, advokátem se sídlem Mírové nám. 48, Louny, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2019, č. j. 11 Af 22/2018 - 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. 13751-2/2018-900000-313. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 2. 2018, č. j. 32194-2/2018-510000-12, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správních deliktů popsaných pod písm. a) až c) výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně:

- jednání stěžovatelky popsané pod písm. a) výroku uvedeného rozhodnutí spočívalo v naplnění skutkové podstaty správního deliktu vymezeného v § 48 odst. 3 písm. b) zákona č. 242/2016 Sb., celní zákon, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „celní zákon“), neboť v celním prohlášení poskytla správci cla v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie nesprávný údaj (nesprávný popis zboží – wolframových elektrod používaných ke sváření, zbožový kód, hmotnost zboží);
- jednání uvedené pod písm. b) výroku téhož rozhodnutí spočívalo v odnětí zboží (pera s otočnou kuličkou) celnímu dohledu v důsledku nedodržení podmínek stanovených pro celní režim tranzit [§ 48 odst. 1 písm. b) celního zákona];
- jednání uvedené pod písm. c) výroku téhož rozhodnutí spočívalo v nesplnění povinnosti pro nakládání se zbožím (tiskařské výrobky) dočasně uskladněným [§ 47 odst. 2 písm. a)

bod 3 celního zákona ve znění účinném po 1.7.2017, neboť tohoto jednání se stěžovatelka dopustila po 1. 7. 2017].

Za tato jednání uložil správní orgán I. stupně stěžovatelce pokutu ve výši 50 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

II. Rozhodnutí městského soudu

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou, kterou mířila pouze do jednání popsaného pod písm. a) výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tedy správního deliktu spočívajícího v poskytnutí nesprávného údaje správci cla. Stěžovatelka namítala, že při stanovení výše sankce přihlédl správní orgán ke skutečnosti, že protiprávní jednání stěžovatelky mělo fiskální dopad – v důsledku uvedení nesprávných údajů do celního prohlášení bylo stěžovatelce vyměřeno konečné antidumpingové clo ve výši 230 831 Kč, a to rozhodnutím Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 9. 6. 2017, č. MRN 17CZ53000010I0YL64, jež bylo následně potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. 58086-2/2017-900000-304.1. Stěžovatelka uvedla, že clo bylo vyměřeno nezákonně, k čemuž došlo v důsledku administrativní chyby na straně čínského dovozce zboží, který omylem uvedl na obchodním dokladu údaj o zemi původu ČLR, namísto Japonska. Tuto administrativní chybu pak převzala stěžovatelka také do celního prohlášení. Zboží však podle tvrzení stěžovatelky pocházelo z Japonska, vůči kterému se antidumpingové clo neuplatňuje. Všechny žalobní body, jakož i navrhované důkazy stěžovatelky, směřovaly k prokázání původu předmětného zboží, neboť stěžovatelka uváděla, že doměření cla mělo vliv na výši uložené pokuty.

[3] Městský soud žalobu stěžovatelky s odkazem na § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl. V odůvodnění rozsudku uvedl, že stěžovatelka podanou žalobou brojí primárně proti vyměření antidumpingového cla. Rozhodnutí o jeho vyměření je však předmětem přezkumu v řízení u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 Af 17/2018, neboť proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka také žalobu. Zákonnost vyměření cla městskému soudu nepřísluší posuzovat, neboť nesouvisí s meritem věci. Městský soud dále uvedl, že stěžovatelka byla sankcionována za uvedení nesprávného údaje, který se však netýkal země původu, nýbrž popisu zboží, zbožíového kódu a hmotnosti zboží. Městský soud se proto nemohl zabývat argumentací stěžovatelky, kterou se snažila prokázat původ předmětného zboží, ale pouze jedinou žalobní námitkou, a to konkrétně tím, že správní orgán přihlédl při stanovení výše sankce ke skutečnosti, že protiprávní jednání stěžovatelky mělo fiskální dopad. Městský soud poté uvedl, že správní orgán I. stupně přihlédl k závažnosti spáchaných správních deliktů, ke způsobu jejich spáchání, k okolnostem, za nichž byly spáchány a jejich následkům. Vyšší míru společenské škodlivosti však shledal stejně jako správní orgány u jednání popsaných pod písm. b) a c) rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nikoliv u jednání uvedeného pod bodem a), jak uváděla stěžovatelka. Fiskální dopad nebyl jediným kritériem, které bylo při stanovení výše sankce zohledněno. Jednalo se pouze o kritérium doprovodné, které nebylo pro výši uložené pokuty rozhodující. Závěrem městský soud uvedl, že samotná výše pokuty je natolik nízká, že by uložení pokuty v nižší výši bylo v příkrém rozporu se základní funkcí sankce, kterou je účinný postih závažného jednání celních subjektů.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Rozhodnutí městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, v níž uvedla jedinou kasační námitku směřující do výše uložené sankce. Konkrétně namítala, že pakliže městský soud zjistil, že správní orgány z následku v podobě fiskálního dopadu jednání stěžovatelky (byť marginálně) vycházely, měl se zabývat i námitkou, že antidumpingové clo bylo vyměřeno nezákonně, neboť tato skutečnost měla vliv na výši uložené pokuty.

pokračování

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatelky směřují pouze proti výši sankce. Vyměření cla bylo předmětem jiného řízení, které bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. 58086-2/2017-900000-304.1. Přestože stěžovatelka napadla toto rozhodnutí žalobou, jde o rozhodnutí pravomocné, u kterého platí presumpce správnosti. Dopad do fiskálního příjmu veřejného rozpočtu byl posuzován pouze jako doprovodný a marginální aspekt při určování výše sankce. Správní delikt podle § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona navíc přímý negativní dopad do veřejného rozpočtu nevyžadoval. Pokud by hypoteticky žalovaný přijal možnost, že byla země původu dotčeného zboží uvedena nesprávně a antidumpingové clo by nebylo doměřeno, došlo by fakticky k rozšíření počtu údajů, které stěžovatelka v celním prohlášení uvedla nesprávně. Objektem správního deliktu byl zájem státu na správném a pravdivém vyplňování stanovených údajů v celním prohlášení, sankce by proto nemohla být nižší.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podstatou kasační stížnosti je posouzení otázky, zda mělo přihlídnutí ke skutečnosti, že jednání stěžovatelky mělo fiskální dopad, vliv na výši uložené sankce, resp. zda měly správní orgány přihlídnout také k tomu, že clo bylo vyměřeno podle názoru stěžovatelky nezákonně.

[9] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že odpovědnost za správní delikt podle § 48 odst. 3 písm. b) celního zákona je odpovědností objektivní. V souladu s čl. 15 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. 10. 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie, se podáním celního prohlášení stává dotčená osoba odpovědnou za správnost a úplnost informací uvedených v celním prohlášení.

[10] V nyní projednávané věci stěžovatelka nenamítala, že by za spáchaný delikt nebyla odpovědná. Samotná odpovědnost za správní delikt není předmětem sporu. Jediná kasační námitka stěžovatelky spočívající v zohlednění podle jejího názoru nezákonně vyměřeného cla směřovala do výše uložené pokuty. Dlužno však uvést, že stejnou námitku stěžovatelka uváděla v průběhu celého správního řízení, jakož i řízení soudního, jak vyplývá z obsahu spisového materiálu. Za této situace není kasační stížnost nic jiného, než pouhé pokračování v uplatňování téže námitky, jako v řízeních předcházejících. Tato námitka přitom byla řádně vypořádána jak žalovaným, tak městským soudem.

[11] Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že doměření antidumpingového cla je v této věci zcela irelevantní, neboť stěžovatelka byla potrestána za uvedení chybných údajů v celním prohlášení – nikoliv však země původu, nýbrž popisu zboží, zbožívého kódu a hmotnosti zboží (str. 3 napadeného rozhodnutí). Jeho závěry potvrdil rovněž městský soud. Ten v bodech 21 až 23 napadeného rozsudku odůvodnil, proč nemohlo být zohledněno, že došlo k uvedení podle názoru stěžovatelky nesprávného údaje o zemi původu předmětného zboží. Zabýval se proto pouze tím, že se do výše uložené sankce promítl fiskální dopad jednání stěžovatelky. Dospěl přitom k závěru, že přihlídnutí k takovému dopadu jako k doprovodnému hledisku nebylo pro výši uložené pokuty rozhodující. Uložená pokuta byla tak nízká, že by její další snížení již

bylo v rozporu se základní funkcí správní sankce, kterou je účinný postih závadného jednání celních subjektů.

[12] Nejvyšší správní soud se se závěry městského soudu plně ztotožňuje. Jak z rozhodnutí žalovaného, tak z rozsudku městského soudu jasně vyplývá, že stěžovatelka nebyla sankcionována za uvedení nesprávného údaje o zemi původu, nýbrž nesprávného údaje spočívajícího v popisu zboží, zbožíovém kódu a hmotnosti zboží. Tvrzená nesprávnost údaje o zemi původu dováženého zboží je nadto předmětem jiného řízení, a sice řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2017, č. j. 58086-2/2017-900000-304.1, vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 Af 17/2018. Nejvyššímu správnímu soudu proto stejně jako městskému soudu nepřísluší hodnotit, zda byl údaj o zemi původu skutečně nesprávný a zda antidumpingové clo mělo, či nemělo být doměřeno. Nelze proto souhlasit se stěžovatelkou v tom, že se městský soud měl nezákonností vyměřeného cla zabývat. Podstatné pro posouzení této věci je pouze to, jak se fiskální dopad jednání stěžovatelky promítl do výše uložené sankce.

[13] K této otázce (promítnutí fiskálního dopadu do výše uložené sankce) Nejvyšší správní soud uvádí, že zbožíový kód spolu s popisem zboží (které stěžovatelka uvedla nesprávně), jsou pro určení výše cla zásadními údaji. Zboží je v prováděcím nařízení Komise (EU) 2016/1821 ze dne 6. 10. 2016, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (dále jen „nařízení 2016/1821“), rozříděno do tříd, kapitol a podkapitol, pro právní účely jsou však (s ohledem na hlavu I, část A, bod 1. úvodních ustanovení přílohy I obsažené v tomto nařízení) pro zařazení směrodatné právě znění čísel. Kód nomenklatury společně s kódem TARIC (které dohromady tvoří zbožíový kód, jež stěžovatelka v celním prohlášení uvedla nesprávně) jsou tedy zásadními údaji. Na základě nich je v nařízení 2016/1821 k jednotlivým druhům zboží uvedeno, jaká se na ně vztahuje smluvní celní sazba podle příslušných mezinárodních dohod. Na základě těchto kódů a dalších údajů uvedených v celním prohlášení pak celní orgány vyměřují clo a případně další poplatky související s dovozem zboží. To také správní orgán I. stupně uvedl ve svém rozhodnutí (viz str. 12 nahoře). Přesný popis zboží a zbožíový kód je proto důležitý pro správné zařazení zboží do celního sazebníku. Zbožíový kód je však podstatný také při vyměřování antidumpingového cla jakožto dodatečného vyrovnávacího cla uvaleného na zboží, jehož cena je nižší, než je běžná cena v zemi dovozu, a toto zboží je proto způsobilé poškodit tuzemské výrobce. Z povahy věci tedy antidumpingové clo není uvaleno na veškeré dovážené zboží (v takovém případě by se nejednalo o dodatečné clo, ale o clo běžné), ale pouze na některé druhy zboží, a to vůči těm zemím, v nichž je cena tohoto zboží nižší.

[14] Shrneme-li výše uvedené, pakliže je zbožíový kód uveden nesprávně, může dojít v důsledku nesprávného zařazení do celního sazebníku nejen k špatnému vyměření „běžného“ cla, ale také k nevyměření antidumpingového cla tam, kde být vyměřeno mělo. Fiskální dopad se tedy v případě uvedení špatného zbožíového kódu může projevit jak v nesprávné výši „běžného“ cla, tak i v nevyměření antidumpingového cla.

[15] V nyní projednávané věci stěžovatelka v celním prohlášení uvedla zbožíový kód 8101999000 (kód nomenklatury 81019990), na něž se dle nařízení 2016/1821 vztahuje smluvní celní sazba ve výši 7 %, přičemž u tohoto typu zboží se antidumpingové clo neuplatňuje – a to bez ohledu na zemi původu. Správně však měla stěžovatelka uvést zbožíový kód 8515908010 (kód nomenklatury 85159080), ke kterému se váže smluvní celní sazba ve výši 2,7 %. U tohoto typu zboží (s kódem 8515908010) je však nutné rozlišovat, z jaké země pochází, neboť konečné antidumpingové clo se uplatňuje pouze ve vztahu k Čínské lidové republice. Uvedením jiného zbožíového kódu se tak stěžovatelka zcela vyhnula otázce posuzování, zda se antidumpingové clo vyměřovat bude, či nikoliv – došlo tedy k úplnému vyloučení případného vyměření antidumpingového cla. V tomto aspektu spatřuje Nejvyšší správní soud

pokračování

právě onen fiskální dopad, ke kterému bylo v rámci správního uvážení při ukládání pokuty přihlédnuto.

[16] Stěžovatelce byla za všechna jednání popsaná shora (viz bod 1) uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí důsledně popsal, jaká kritéria považoval při ukládání pokuty za zásadní. Těmito kritérii se podrobně zabýval na str. 11 až 13 svého rozhodnutí, přičemž je zřejmé, že vyšší míru společenské škodlivosti vztáhl nikoliv k jednání popsanému pod písm. a) výroku tohoto rozhodnutí – tedy uvedení nesprávných údajů správci cla, nýbrž jednáním uvedeným pod písm. b) – nedodržení podmínek stanovených pro celní režim tranzit a s tím spojené odnětí zboží celnímu dohledu a pod písm. c) – porušení podmínek pro zboží dočasně uskladněné. Proti těmto správním deliktům však stěžovatelka ani v nejmenším nebrojila. Nic přitom správním orgánům nebránilo v tom, aby fiskální dopad jednání stěžovatelky při ukládání pokuty zohlednily. Toto kritérium však nebylo jediným, které bylo při stanovování výše pokuty hodnoceno. Jak uvedl městský soud, bylo zohledněno pouze jako doprovodné a na samotnou výši uložené pokuty nemělo přímý vliv. Zásadními pro uložení pokuty byla kritéria závažnosti jednání, způsob spáchání, okolnosti, za kterých k jednání došlo, a následky těchto jednání, přičemž jako závažnější byla hodnocena jednání popsaná pod písm. b) a c) rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz str. 12), proti kterým však stěžovatelka vůbec nijak nebrojila.

[17] Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že stěžovatelce byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, a to za situace, kdy bylo možné v souladu s § 48 odst. 4 celního zákona (ve znění účinném po 1. 7. 2017 jde o § 47 odst. 4 celního zákona) uložit pokutu ve výši do 4 mil. Kč. Uložená pokuta představuje pouhých 1,25 % z celkové možné výše (nikoliv 0,8 %, jak uvedl ve svém rozsudku městský soud). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že za zjevně nepřiměřenou zpravidla nelze považovat pokutu uloženou ve 4 % zákonného rozpětí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS). S ohledem na všechny okolnosti případu, jakož i na důsledné odůvodnění výše uložené pokuty správními orgány proto nelze dospět k závěru, že by uložená pokuta byla nepřiměřená.

V. Závěr a náklady řízení

[18] Ve světle všech výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu